

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΜΙΑΣ ΜΙΚΡΟΥΛΑΣ

ΤΟΥ MARCEL PREVOST

«Η σκηνή σ' ένα κομψό σαλονάκι. Ο κ. Λαμπέο διευθυντής αεροπολικής εταιρίας διαβάζει εφημερίδα και η ήθοποιος Νίνα Νινόν, η φίλη του, καπνίζει. Η υπηρέτρια τους πηγαίνει αναμνηστικά. Σε λίγο η υπηρέτρια ξαναμπαίνει μέσα φέρνοντας την αλληλογραφία. Ο κ. Λαμπέο ανοίγει ένα γράμμα κι αρχίζει να διαβάζει. Η Νίνα τον κοιτάζει.»

NINA.— Τίνος είναι αυτό το γράμμα; Σά γυναικειό μου φαίνεται.

ΛΑΜΠΕΡ (δίνοντας το γράμμα).— Όριστε. (Η Νίνα διαβάζει σά, ενώ ο Λαμπέο την κοιτάζει χαμογελώντας ειρωνικά).

NINA (διαβάζει διακόπτοντας την ανάγνωση της κάθε τόσο για να κοιτάξει τις δικές της παρατηρήσεις).— Αγαπητέ μου, πολύ σε συλλογίζομαι αυτές τις τελευταίες μέρες και λυπάμαι κατάκαρδα που είσαι αναγκασμένος να μένης στο Παρίσι. (Προς τον Λαμπέο)— Ξέρεις, μη νομίζεις ότι σε κρατώ εδώ διά της βίας; Αν στενοχωρησαι μπορείς να φύγεις... Έδώ έχουμε θαυμάσιο καιρό! (Προς εδω... Α. στην Ουίγκάι).— Δεν αφήνομε απόγευμα χωρίς να παίει περίπατο. Και όμως μ' όλη την καλοσύνη το καιρό θα μελαγχολούσα μαχητά σου αν δεν είχα μαζί τα παιδιά. (Προς τα παιδιά; Λα; τι κοιτάς που είμαι, το γράμμα είν' απ' τη γυναίκα του). Η Λουίζα ήταν λιγάκι άρρωστη προχθές, ίσως επειδή έπαιξε πολύ. Ο Μάξιμος είναι μια χαρά, μ' όσα άγοράκια τσακόνεται στην πλάξ πάντοτε τ'ά νικά. (Η Νίνα εξακολουθεί την ανάγνωση σοβαροτάτη τώρα). Όλοι σχεδόν οι φίλοι μου έφυγαν— δεν μένει παρά ο Μπονέ. Η φροελάντ με μαθαίνει γερμανικά τις ώρες που μ' αφήνουν ήσυχη τα παιδιά. Γράφει μου τακτικώτερα για να μαθαίνω ότι είναι καλά και ότι μ' αγαπάει. Πολλές φορές, αγαπητέ μου, άνησυχώ, όταν περνά έβροδιάς χωρίς να λάβω γράμμα σου. Όταν δεν είσαι κουρασμένος στέλνε μου δύο λόγια.

NINA.— Πόσων χρόνων είν' η γυναίκα σου; ΛΑΜΠΕΡ.— Τριάντα ενός.

NINA.— Είν' έμορφη; (Στο πρόσωπο το Λαμπέο διαγράφεται μομφασμός.) Τότε αφού δεν είν' έμορφη γιατί την πήρες; για την προίκα της; Τι φαίλο που είσαστε όλοι οι άντρες. Και αφού σ' αγαπά η καμένη η γυναικούλα, γιατί την άπατεις;

ΛΑΜΠΕΡ (χαμογελώντας).— Κιττάζε στον καθρέφτη!

NINA.— Σε παρακαλώ ν' αφήσης τις κουταμάρες. Επειδή εγώ είμαι με νόστιμη ξανθούλα, και με φρογώνουν καθημερινώς κομπλιμέντα, δεν σημαίνει ότι είμαι και ζωώ, ότι δεν ενδιαφέρομαι για τίποτα. Αλεφαντίας συλλογίζομαι και έννοσά πολλά πράγματα! "Αν ήθελα θ' άγραφα όλόκληρη μυθιστορήματα για τους άντρες. (Ο Λαμπέο χαμολεύει) Γιατί γελάς; ώριμμένος θάγραφα.

ΛΑΜΠΕΡ.— Δεν λέω όχι! Μά που θά καταλήξης;

NINA.— Θα καταλήξω στο ότι οι άνδρες δεν είνεσθε διόλου αξιόλογο ύποκειμένα... η γυναίκα σου είν' είκοσι χρόνια νεώτερη σου... σε λατρεύει, σου γράφει χαριτωμένα γραμματάκια— έχεις δυο παιδιά και τ' αφήνεις όλ' αυτά για να γλεντήσεις στο Παρίσι. (Θυμωμένη) Τι άηδία! αν ήταν εδώ η γυναίκα σου θά της έλεγα καθαρά, τ' άκουσ: «Κυρία ο άντρας σας είνε απδέστατος!» Ναι! (Η συζήτηση σταματά για λίγο. Ο Λαμπέο την κοιτάζει ήρεμώτατος)

NINA.— Τι κάθεται σάν κούτσουρο; δε λές τίποτα;

ΛΑΜΠΕΡ.— Τι να σου άπαντήσω; Συμφωνώ.

NINA.— "Α! Συμφωνείς;

ΛΑΜΠΕΡ.— Έχεις τόσο δικαιο— ώστε έφτασε να σ' άκούσω για να πειστώ. Ξέρω κιά τι πρέπει να κάνω.

NINA.— 'Επί τέλους!

ΛΑΜΠΕΡ.— Θα πάρω το πρώτο τραίνο, για την Ουίγκάι, και θά πάω νόβρω την γυναίκα μου και τα παιδιά μου. Θα μου κοστίσθ βέβαια ύπερβολικά που δε θά σε ξαναϊδώ, αλλά...

NINA.— Πώς; δεν θά με ξαναδής, τρελλάθηκας;

ΛΑΜΠΕΡ.— Μά! αγάπη μου, με κατηγοράς πολύ δικαίως ότι άπατώ την γυναίκα μου και την αφήνω μόνη. Πηγαίνω λοιπόν άλλούστα να την συναντήσω και να μή την άπατήσω παιά.

NINA.— Μ' άλλα λόγια, αφού εγκατέλειψες την γυναίκα σου ετοιμάζεσαι να εγκαταλείψης και μένα! Λοιπόν είν' ένας έλευνός! Έν πρώτοις δεν έχεις το δικαίωμα να μ' αφήσης! Θα ήταν άτιμία, κλοπή, κακοήθεια. Ξέρεις τί περιφρόνησα για χάρι σου... Και μετανώω πολύ γιαυτό τώρα.

ΛΑΜΠΕΡ (ήρεμος πάντοτε).— Άκουσε, αγαπητή μου. Δεν σε εγκαταλείπω όπως λές. Ένώμιζα πως μ' έδιωχες εσύ έν όνόματι της...ήθικης αφού όμως άλλαξες τώρα γνώμη...

«Η υπηρέτρια τους πηγαίνει αναμνηστικά»

NINA (ζωηρώς).— Δεν άλλαξα γνώμη. Πιστεύω όμως πως ένας παντρεμένος με παιδιά, μπορεί να κάθεται ήσυχος στο σπίτι του, τελείωσε. Μιά όμως που ετσι το κρίνεις έξω καλύτερα με μένα παρά με οποιαδήποτε άλλη, αυτό άπατεί το συμφέρον σου, και δεύτερον και το συμφέρον της γυναίκας σου. Ποιός ξέρει σε ποιόν μπορούσε να έπαιξε ο άντρας της.

ΛΑΜΠΕΡ.— Φυσικά, άσφαλώς θά σ' εύνομοινοούσε αν ήξερε τι σου χροστάει.

NINA.— Περισσότερο ίσως απ' ότι νομίζεις. Μ' άρέσει πολύ αυτή η γυναικούλα που μαθαίνει Γερμανικά και νταντεύει τα μαρά της στις Νορμανδικές πλάξ, ενώ ο παραλυμένος ο άνδρας της γλεντάει μ' ήθοποιούς στο Παρίσι. Θα μου κάνεις τη χάρι να είσαι στο έξη: λίγο ευγενέστερος μαζί της. Δεν πρόκειται βέβαια να έπιστρέψης στην Ουίγκάι. Θ' άσχίσης όμως ν' άπαντάς στα γράμματά της... Και πρώτα-πρώτα σ' αυτό που έλαβες σήμερα το πρωί. Να πέννα και χαρτί, το καλαμάκι είνε μπροστά σου! Άρχισε.

ΛΑΜΠΕΡ.— Δεν μένει παρά να μου ύπαγορεύης και το γράμμα.

NINA.— Γελάς; Λοιπόν, φίλε μου, ετοιμάζομαι να το κάνω. Δεν έχεις εσύ την καρδιά που χρειάζεται για ν' άπαντήσης όπως πρέπει σε μια γυναίκα σάν κι αυτή. Έτοιμάσου.

ΛΑΜΠΕΡ.— Έτοιμος.

NINA (ύπαγορεύει).— «Πολυαγαπημένη μου αγάπη». (Ο Λαμπέο δεν γράφει). Τι περιμένεις;

ΛΑΜΠΕΡ.— Σε είδοποιώ ότι στη ζωή μου δεν την είπα ποτέ ετσι...

NINA.— Άκόμα καλύτερα. Θα της φανή ώραίωτερο. (Ο Λαμπέο το γράφει). Τόγραφες; (Υπαγορεύει). Έλαβα το γραμματάκι σου που είνε χαριτωμένο. Έχεις δικήν που αγαπάς τα παιδιά. Ευτυχεις όσοι μπορούν να έχουν.

ΛΑΜΠΕΡ.— Γιατί διάβολε να πώ τέτοιο πράγμα στη γυναίκα μου;

NINA.— Πώς; δεν είν' ώραία αυτά που σου ύπαγορεύω; Ένοια σου, αγαπητέ μου, κι έχω γράψει εγώ στην ζωή μου σωρούς γράμματά και σε διπλωμάτες και σ' ένα βασιλιά άκόμα... έξακολούθησε. (Υπαγορεύει) Έγώ είμαι ύποχρωμένος να μείνω στο Παρίσι, για μερικά σοβαράς ύποθέσεις. (Προς τον Λαμπέο) Καλύτερα ήτο να της το γράψουμε να είν' ήσυχη. (Υπαγορεύει) Ός προς τα γερμανικά συμφωνώ, είνε πολύ χρήσιμη γλώσσα— τ'ά μιλούν και στο Βάδεν— Βάδεν και στο Μόναχον. (Προς τον Λαμπέο) Έγώ πήγα σ' αυτά τα μέρη κι είχα γίνει έξω φρενών που δεν κατάλαβαινα γού άπ' ότι λέγαν και νόμιζα πως όλοι μένα κορούδεναν. (Σκέπτεται) Τι άλλο να της γράψουμε; Άλλά άρχει, έτέλεωσα. Πρόσθεσε τώρα ένα τρυφερό άποχαιρετισμό... Μιά στιγμή! τι μαλλιά έχει η γυναίκα σου;

ΛΑΜΠΕΡ.— Καστανά.

NINA (ύπαγορεύει).— Καλή άντάμωσι, γυναίκα μου καστανή. Σε φιλώ γλυκά γλυκά.

ΛΑΜΠΕΡ.— Ω!

NINA.— Τι ό και ζωέ. Έτσι τελειώνω τα έρωτικά γράμματα. Έχω καμιά εκατοστή τέτοια. "Α! και τα μαρά που τ'ά ξεχάσαμε; Γράψε: «Και πές στα παιδιά ότι διαρκώς το σκέπτομαι, και ότι τους πήρα (βιολογεί) διακοσίον φράγκων παιχνίδια. (Προς τον Λαμπέο). Τώρα ύπόγραψε. Να κι ο φάκελλος. "Ε και τώρα, τί κάνεις;

ΛΑΜΠΕΡ.— Νά, το βάξω στο πορτοφόλι μου, για να το στείλω.

NINA.— Τι! τί! Φέρ' το δω γρήγορα. Είσ' ικανός να το ξεχάσης στάληψαι ή επίτηδες. (Φωνάζει την καμαρέτα). Νά, Σουζάνα, πηγαίνε αυτό το γράμμα στο ταχυδρομείο. Άμεσως. (Η Σουζάνα φεύγει).

ΛΑΜΠΕΡ.— Μά την αλήθεια θάθελα να ήξερα πως θά της φανή της γυναίκας μου.

NINA (κάθεται στα γονατά του).— Και τώρα φίλησέ με, μπουλοσκό μου. Το κέρδισα με τον κόπο μου αυτό το φιλά. (Φιλώνταςται).

Μετάφρασις Φριξου Δ.